

ביותר בעולם * הבעיה העתיקה ביותר

הכתב המיוחד, וצוות החוקרים שעמד לרשותו, ראינו למעלה ממאה פרוצות לצורך גביית עדותן וגילוי קורות חייהן. רק במקרים מעטים נתקלו בסירוב מצד הנשים למסור להם את הפרטים הדרושים. אחרי מיון כל העדויות, החליט הכתב המיוחד לצרף לדו"ח זה את המשת הנספחים הבאים: חמשה סיפורים של חמשה סיפורים

שונים של פרוצות, המבחרים את הרקע השונה המצמיח את הפרוצה האופיינית בישראל. הקורא ייטיב לזכור בשעת הקריאה שזהו התיאור הסובייקטיבי האישי של האשה עצמה - ושיש לקרוא בין השורות כדי לגלות את הרגשות האמיתיים, התה-הכרתיים או המוסווים, המועלים בלכת.

נספח ג' : סיפורה של סופיה

פגשנו אותה באחד המופדות הגדולים - בית-בושת המוני, בו היא עובדת מש-מרת של חצי יום בשעות אלה היא מק-בלת כארבעים גברים כשלושים מהם מושלמים שלוש לירות לכמה דקות. הנות-רים הם פושעים מועדים, שאינם משלמים כלל.

נקרא לה בשם סופיה, היא בת 35, לרב-ריה - ומתקבל על הרעת שזה גילה הנ-כוח, אשה רגילה למדי, לא מבושרת, גם לא יפהפיה. כשפגשנו אותה, מחוץ למו-סד, היתה לבושה בפשטות. אך קשה היה לנו לשוחח - סופיה, שאינה יהודיה, מד-ברת רק רומנית.

אני נמצאת במקצוע זה מאז הייתי בת 20, עד גיל 12 למדתי. היה זה ברומניה, בבוקרשט. אמא היתה

חופרת, אבא סנדלר. היו בבית חמשה אחים קטנים ממני. הייתי נשלום עם אמא. אולם עם אבא רבתי תמיד. הוא לקח את כל הכסף, היה תמיד שיכור, אמר בלי הרף: "הביאו כסף!"

הגעתי ליגות באופן סדקי. המצב בבית היה כזה. עבדנו כל דותו, לא היה כסף לזוג גרביים. לאבא לא היה איכפת שאהיה זינה, גם לאמא לא. היא רק התענינה שילדיה יהיו בריאים. השאר לא ענין אותה.

לא היה לי רועה. עבדתי בבית-בושת בבוקרשט, הכרתי את בעלי (שהוא יהודי) במסעדה. הוא ידע מה אני עושה, אמר: "עכשיו זה נגמר, עכשיו נתחתן ולא תעבדי יותר!" הגענו לארץ. עבדתי בכל מיני מקצועות. במשק של ירקות, במעודה, בבית-חרושת, בנשקו של משרדים. פתאום היה בעלי היו לו מים ברגליים. הוא צלם, ועד אז עבד. עכשיו לא יכול היה לעבוד עוד.

יש לי ילדה בת ארבע. עבדתי וקיבלתי 1,200 ל"י ליום.

מכתי כל מה שהיה לנו, עד שלא היה עוד מה למכור. ראוי חי שמעבודתי לא נוכל להתקיים. ואז, לפני שנה ורבע, חזרתי לעבוד בנות.

קוום עבדתי רבע שנה ביפו. שם היה הרבה יותר גרוע מאשר במקום בו אני עובדת עכשיו. גם שם באו כל מיני פייטני-שלא שילמו. בזמן האחרון מספרם של פושעים אלה קצת פחת. אני חושבת שהם תפסו כל מיני ילדות בנות 15, ונישאו רק אלה שלא יכלו להסתדר.

לפני שנה התחלתי לעבוד במקום שאני עובדת עכשיו. אני עובדת במיוצע שלוש שעות ביום, חמשה או ששה ימים בשבוע. הסכתי מספיק כסף לקנות דירה ורהיטים. לפני כן גרתי בגרף. עכשיו אני חוסכת כסף בשביל לקנות קיוסק. אני נקווה שבעוד שלושה חודשים יהיה לי מספיק כסף, ואז אני אעזוב את העבודה הזאת. אינני חולמת אפילו להמשיך. הבחור שלי אדם הגון מאד, אינו מעשן, אינו שותה ואינו משהק בטלפים.

נספח ב' : סיפורה של אריאן

האשה שנקרא לה בשם מאריאן היא ה-איטליאנית ביותר מבין כל העוסקות במקצוע זה שפגשנו, יותר מזה: מאריאן היא נכרת. הופעתה מעוררת רושם, וב-עובדה כרחוב, לבושה במעטני פרווה, ים-תכלו בה הגברים בכבוד.

אולם מאריאן, בת ה-30, עובדת בבית-בושת, ומספלת לפחות כארבעים גברים ביום. צרפתייה נוצרייה, המדברת בקושי אנגלית ואינה מדברת עברית כמעט כלל, מסתכנת מאריאן מתחת לגבות עיניה ה-מקושטות בכוח מסוים על העולם.

אני מחזו פרובנס, צרפת. אבי סקיד ממשלתי, אחותי נשואה, גם אמי עודנה בחיים.

למדתי עד גיל 18. אחר-כך עבדתי שנתיים בבית-חרושת של הגרמנים בצרפת. זה היה בזמן הכיבוש. כשהכרתי את בעלי עבדתי בחנות בפאריס.

בעלי הוא יהודי מרומניה, מבוגר ממני ב-24 שנה. אני יודעת מדוע נישאתי לו. לא אהבתי.

רק כשהגענו לארץ ראיתי איזה מין אדם הוא. הוא הכרית את בכוח להיות לזונה. הוא הכיח אותי. הייתי משועבדה לו לגמרי. הלכתי לעבוד במקצוע זה.

בהתחלה זו היתה הרגשה איומה. מבחינה גופנית זה לא כלום - אפילו לא התחלתי. עכשיו אני כבר לא חושבת על זה. ההרגלתי.

בעלי עישן, התלבש באופן אלגנטי, שיחק קלפים, נהג במ-כוננית. יום אחד נפקחו עיני. עובתי את בעלי כמו שהיה, רק עם שמלה על גופי, והלכתי לגור בבית-מלון. פעם בא בעלי אלי וניסה לסחוט ממני כסף. הלכתי לעורך-דין וזה הלח לו גזירה. מאז לא בא יותר ואינו מטריד אותי. (יש להניח שאינו יודע, בעזרת מכרתי, גם נתנה לו להבין שלטובת בריאותו מוטב לו לעזוב במנוחה).

אני לא רוצה לחזור לצרפת. הארץ הזאת מוצאת חן בע-יני. אני אוהבת אקלים חם. אני גרה עכשיו בחור מרהט ומ-בשלה בבית. לפעמים אני עובדת ביום, ולפעמים ערבי, שביע כך ושבווע כך, אין לי ידיים. אני אוהבת לשבת בבית בער-בים ולקרא. לפעמים אני גם הולכת לקולנוע. תמיד לבד. כי שאני פוגשת במקרה גבר שהחיק אצלי, איני מכירה אותו. איני זוכרת אף אחד מהם. לשם מה אוכור אותם?

אינני רוצה להתחתן שוב. אפילו לא התגרשתי מבעלי, זה לא איכפת לי. איני מאמינה עוד בגברים. אולי פעם, אחרי שאעזוב את המקצוע, אחשוב אחרת. אין לדעת.

אני מרוויחה 20, 25 ל"י ליום. את הכסף אני שמה כבנק, כשיהיה לי מספיק, אני אקנה לי מספרה ואלמד להיות ספ-רית.

אני עובדת עכשיו חמש שנים במקצוע. האנשים הבאים אלי מתנהגים כולם בסדר. אפילו הפושעים, שאינם משלמים, אינם ברוטאליים. הם שותים אצלי שלוש דקות, מקסימום. יש שמתפשטים, יש שמתחשבים למחצה, ויש שאינם מתשטים כלל. אני עובדת בסודר ובחלוק עבה. לפחות בחורף. בקיץ לא. אז הם לי, אני-עובדת ערומה ומתקלחת המון. פעמים בשבוע אני הולכת לרופא גינקולוג. כל ששה

שבועות אני עושה בדיקת-דם. אם באים אלי אנשים חולים, אני מרגשה בזה. אני שולחת אותם לרופא. לפעמים הם יודעים שהם חולים, ולפעמים לא.

פעם בא אלי בחור וטען שנדבק ממני. לקחתי אותו לרופא והרופא אישר שלא נדבק ממני. הוא חשב שיוכל לסחוט ממני כסף. לבסוף הודה שנדבק מבחורה אחרת. אולם אנחנו שילמנו בשביל הטיפול שלו.

ריב הלקוחות שלי הם פועלים, הבאים ישר מן העבודה. אני מעדיפה פועלים. הם פשוט צריכים אשה, זה הכל. אני שונאת את העשירים. הם פרובנסים. הם רוצים רומנטיקה. אני לא אוהבת רומנטיקה. אני צריכה לחחוק מה! מה הם חושבים, שאפשר לקנות רומנטיקה בכסף? לפעמים בא אלי עשיר ומיכן לשלם 20 ל"י, בתנאי שאשב איתו ואשוחח. אני רוצה.

העשירים רוצים בחורה חדשה כל פעם. לפועלים לא איכפת. אני אומרת להם "שלום אדוני!" והם אומרים "שלום גברתי!" וזה הכל. באים אלי גם חיילים. הם אנשים נחמדים. היו אצלי עד רבי-סרן. יש שמורידים את הדרגות לפני שבאים אלי. לפע-מים הם באים אלי בקבוצות, שלושה ארבעה יחד, חיילים ב" חיפשה.

הלקוחות משלמים שלוש לירות, החיילים פחות - שתיים או שתיים וחצי. אם בא אלי איש ואין לו מספיק כסף, אני שותת אורח. שישלם פחות. זה כמו כל עסק: אם יש לך תנות ואתה צועק על הלקוח, הוא בורח. אם מתנהגים עם הלכות בסדר, אז גם הוא בסדר. אל תחשוב שאני פילנטרר פית. אצלי קודם כל כסף. אך אם חסרה לאיש לירה, ואני מכירה אותו, או לא איכפת. שישלם פעם אחרת.

נספח א' : סיפורה של תמימה

את הנערה השחרחרת, השמנמנת, ה-כרנו בתא של בית-הסוהר לנשים, נווה-תרצה. מנהל בית-הסוהר הרשה לנו ל-שוחח עמה בחדר המשרד. אחרי שהרגי-שה כי הדלת נסגרה, ואיש מבין הסו-הרים והסוהרות אינו בקשיב, סיפרה לנו את סיפורה, תחילה בית-שוברת מגומגמות לשאלותינו, אחר-כך בשפת.

אנחנו נקרא לה תמימה. כמזכרשי בית-הסוהר לא היתה יפה ביותר. מן הפתם גם בחוץ אינה יפהפיה. אך יתכן שאחרי את סיפורה, תחילה היתה יכולה למשוך לב-גבר צמא-אהבה באור מעומעם.

אני בה שבע-עשרה וחצי, ילידת הארץ. ירושלמית. הושר בו אותי כאן בגלל שידול לזנות. אני עוסקת בזה שנתיים ר-חצי. עד בה הייתי שלוש פעמים בבית-הסוהר. אני מוכרן יוסף, המשפחה שלי דתית. יש לי ארבעה אחים. קיבלתי חינוך דתי בבית. למדתי עד כיתה ו'.

עובתי את בית-הספר, כי אמא שלי רצתה שאעזור לה בבית. הייתי אז בת 12. אבא הוא בעל-מלאכה. המיד חסר כסף בבית. אך ההורים שלי חיו בסדר זה עם זה, לא היו אף פעם טינאסוכים. גם יחסם אלי בסדר. אין לי שום טענות נגדם. בשווייטי בת 13 התחלתי לעבוד במסעדה. רחצתי כלים ב-מטבח. היתה לי חברה, שכנה, שעבדה שם, ויום אחד אמרה לי: "גואי, עובד יחד!" הלכתי לעבוד איתה. הרחחתי טוב. 30 ל"י לחודש. עבדתי כל יום משעה שמונה בבוקר עד אר-בע אחרי-הצהריים. קצת כסף נהתי להורים, קצת ביזבזתי בעצמי על בגדים.

א היה לי חברה קבועה מחוץ לכונה שלי. פעם אחת היא כ"ירה לי בחור. הוא היה בן 20. הוא לא מצא תן בעיני. הלכתי איתו בפעם הראשונה לקולנוע. איני מכירה אותו כלל. אני לא יודעת מה הוא עושה. אני לא יודעת אפילו את שם המשפחה שלו.

הלכנו הביתה. גרנו אז בשיך-מואנים. הלכנו ברגל. באמצע הדרך, ליד הירקון, הוא אנס אותי. אין? הוא היה בחור, ואני בחורה. הייתי קטנה. הוא התגבר עלי. הייתי אז בת 15.

לא סיפרתי להורים שלי. אחרי זה באו אלי בחורות שהכרתי במסעדה. הן אמרו לי: לכה לך להרוות 30 ל"י בחודש? את יכולה להרוות את זה בלילה אחד! הייתי מרוגזת על ההורים. אמא ואמא צעקו עלי כל רגע. הם רצו שאעבוד ואביא להם את כל הכסף. אולי הם וזו צריכים את הכסף.

שבוע אחרי המקרה ברחתי מהבית. הבחורות גרו בבית-מלון. הלכתי לגור איתן. החברות שלי הן בגילי. יום אחד לקחו אותי לפרדס, ליד הלונה פארק (ביפו). הבחורים באו בעצמם. הם כבר יודעים שזה המקום.

מי הבאים? גם צעירים וגם זקנים, אשכנזים וספרדים, מכל הערות. אני לא יודעת אם הם רחוקים או נשואים. אני לא מדברת איתם. לא איכפת לי מי הם.

הלכתי לשם כל לילה, חוץ משבת. כשקליאנט ניגש אלי, ההברות שומרות, וכשהוא נכנס אליהן, אני שומרת. כשבא קליאנט, הוא בוחר במי שהוא רוצה. בדרך כלל היו באים אלי